

ת"פ 43915/03/11 - מדינת ישראל נגד מ ל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 43915-03-11 מדינת ישראל נ' ל
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד נורית פרחי ונעמה פנן
נגד
מ ל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דינה פרופס בן מנחם
הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאשם והגב' ר ל (להלן: "המתלוננת"), נישאו זל"ז בשנת 2001 וכשנה מאוחר יותר נולדה בתם המשותפת.

יחסי בני הזוג התערערו ועל פי עובדות כתב האישום, מספר חודשים עובר לתאריך 15.12.10 ביקשה המתלוננת לסיים את הקשר הזוגי ביניהם.

בתאריך 15.12.10 הגיע שליח של הדואר ומסר לנאשם, בתוך מעטפה גדולה, מסמכי בי-דין, שנשלחו לנאשם בדואר רשום מעורך דינה של המתלוננת, אשר הגיש בשמה שתי תביעות נגדו בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון - האחת למזונות ומדור והשנייה למשמורת על בתם המשותפת.

המתלוננת שכנראה הייתה מודעת לכך שהשליח אמור להגיע וביקשה לתעד את תגובת הנאשם לקבלת התביעות, הכינה מצלמה מבעוד מועד והפעילה אותה, לדבריה, "כדי לצלם איך הוא מתנהג אליי".

כתב האישום אמנם אינו מפרט את הרקע למעשים המיוחסים בו לנאשם, אך על פי הנטען בעובדותיו, באותו מועד בשעות הערב, בביתם בחולון, איים הנאשם על המתלוננת באומרו כי אם היא קושרת את הילדה להליך הגירושין הוא יחתוך את ראשה ויפרק את עצמותיה, והכל כדי להפחידה.

בהמשך, עפ"י הנטען, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהתנפל עליה לבל תפעיל את המצלמה שהחזיקה בידיה, תפס בידה, ניסה ליטול מידה את המצלמה, עיקם את ידה הימנית, משך באצבעה ועיקם אותה.

המתלוננת הצליחה להשתחרר מהנאשם, אולם הלה המשיך לנסות ולתפוס אותה. המתלוננת נמלטה לחדר של

הילדה וניסתה לסגור את הדלת, אך הנאשם דלק אחריה, דחף בחוזקה את הדלת וכתוצאה מדחיפתו זו את הדלת - נדחפה המתלוננת לעבר הקיר ונפלה. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות - סימנים אדומים - על צווארה.

כתב האישום מפרט אירוע נוסף בו נקט הנאשם, על פי הנטען, אלימות פיזית נגד המתלוננת ואמה גב' א ג (להלן: "מתלוננת 2").

על פי המתואר בעובדות כתב האישום שנתיים עובר לאירוע מתאריך 15.12.10, בסמוך לבית הספר בו לומדת הילדה, תקף הנאשם את המתלוננת, בעטיו של ויכוח, בכך שסובב את ידה, דחף אותה והפילה לרצפה.

מתלוננת 2, שהייתה נוכחת, הותקפה גם היא ע"י הנאשם שתפס בידה, עיקם את אצבעה, וגרם לה לחבלה, בדמות נפיחות, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

בגין שני אירועי האלימות המיוחסים לנאשם, מייחסת לו המאשימה, בפרק הוראות החיקוק את העבירות הבאות:

א. עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, על פי סעיף 380+382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**);

ב. עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין;

ג. עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין;

ד. עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. במענה לכתב האישום מסר הנאשם, באמצעות באת כוחו, התייחסות מפורטת רק לאירוע מתאריך 15.12.10.

בתשובתו כפר הנאשם, כפירה כללית בכל המיוחס לו ובאשר לאירוע מתאריך 15.12.10 טען כי במועד האירוע המתואר בכתב האישום, על רקע סכסוך גירושין, יזמה המתלוננת במכוון פרובוקציה על מנת להרחיק אותו מהבית ולזכות ברכושו, אך הוא לא נגרר אחרי הפרובוקציה.

לטענתו, המתלוננת תיאמה עם עורך הדין והשליח שהיא תגיש כתב תביעה. בתאריך זה היא לא הלכה לעבודה ונשארה בבית, הציבה מצלמה וחיכתה שהוא יבוא הביתה ויקבל את כתב התביעה מהשליח. היא רצתה לצלם את התגובה שלו ולצחוק לו בפנים. הוא רצה לקחת לה את המצלמה מהידיים ולא הצליח.

3. אין למעשה מחלוקת על העובדות שעמדו ברקע להגשת התלונה על ידי המתלוננת ולהגשת כתב האישום ובהן העובדות הבאות:

א. בין בני הזוג היה בתקופה הרלוונטית סכסוך, שלא פסח גם על נושא המשמורת והקשר עם הבת המשותפת;

ב. על אהבתו העזה של הנאשם לילדה, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בדברי המתלוננת בהודעתה במשטרה "**הוא נהייה אובססיבי לילדה שלנו. הוא אוהב אותה כמו משוגע**";

ג. ביום הרלוונטי לאישום המרכזי, הגיע לבית המשפחה שליח מטעם עורך דינה של המתלוננת ומסר לידי הנאשם את כתבי התביעות, המוזכרים לעיל, שהגישה נגדו המתלוננת, באמצעות עורך דינה, בבית משפט לענייני משפחה;

ד. המתלוננת ביקשה לצלם את תגובת הנאשם לקבלת המסמכים;

ה. הנאשם ביקש להוציא מידה את המצלמה.

המחלוקת נוגעת לתגובת הנאשם, לקבלת המסמכים ולניסיון הצילום של המעמד על ידי המתלוננת, והאם כפי שנטען בעובדות כתב האישום איים עליה ותקף אותה, באופן שנגרמו לה החבלות המתוארות בעובדות כתב האישום.

גם בנוגע לאירוע המוקדם בזמן והשני בסדר האירועים המתוארים בכתב האישום, מוסרים הנאשם והמתלוננת תיאור דומה של סיפור המסגרת: סיום יום הלימודים של הילדה ביום שישי כאשר השניים חלוקים בשאלה אם הילדה תצטרף למתלוננת לביקור אצל חברה או תלך עם הנאשם לחוג. מתלוננת 2 מגיעה יחד עם המתלוננת לאסוף את הילדה והנאשם מתנגד לכך ונוצר מאבק פיזי כאשר כל צד - אמה של המתלוננת מצד אחד והנאשם מצד שני - מושך את הילדה לכיוונו.

יריעת המחלוקת נוגעת לשאלה האם במהלך האירוע תקף הנאשם את המתלוננת, כנטען בעובדות כתב האישום.

אחלק את הדיון בראיות ביחס לכל אחד מהאירועים המיוחסים לנאשם.

4. האירוע מתאריך 15.12.10 - האיומים

אין מחלוקת שהמתלוננת הזעיקה לדירת המגורים את המשטרה לאחר שהסתגרה בחדרה של הילדה.

שוטרת הסיור רס"ל שירל בן שושן (להלן: "**שוטרת הסיור**") קיבלה את הקריאה של המתלוננת ורשמה בפרטי המקרה את תוכן התלונה שהתקבלה "**מודיעה מסרה על בעלה אשר מאיים ותקף אותה. מודיעה נעלה עצמה בחדר נשמעה מאד מפוחדת בוכה**".

בהגיעה לדירה פגשה במתלוננת, שעל פי דוח הפעולה שרשמה - שעל אמיתותו ואמינותו לגבי התרשמותה והדברים שנמסרו לה ושנרשמו על ידה בדוח הפעולה אין מחלוקת משלא זומנה על ידי ההגנה לחקירה נגדית - שהתה בחדר סגור ונראתה "בוכייה ומפוכדת".

בהתייחסה לאיום שהטיח בה הנאשם במהלך האירוע סיפרה לשוטרת הסיור שהנאשם "כל הזמן מאיים עליה, שאם מישהו ייקח את הילדה אז הוא יחתוך לו את הראש".

בהודעה שמסרה המתלוננת במשטרה ביום האירוע חזרה באופן כללי על עיקרי האיום והכניסה את הדברים להקשר, כשסיפרה שברגע שהנאשם ראה שבמסמכים שנמסרו לו בקשר לגירושין הוזכר שמה של הילדה "הוא התעצבן עליי, התחיל צעוק מה קשור שם של ילדה בגירושין, התעצבן ואמר לי אם אני קושרת ילדה לגירושין הוא יחתוך לי את הראש ויפרק אותי בעצמות".

סמוך לאחר האירוע, בתאריך 19.12.10, חתמה המתלוננת על תצהיר, בתמיכה לבקשתה לצו הגנה במעמד צד אחד בלבד, וגם שם הזכירה את דברי האיום, שהושמעו לדבריה ברוסית, בתרגומם בנוסח הבא: "מה את מצמידה את ולרי לתביעות... מי שייקח את הילדה אני אחתוך לו את הראש ואפרק לו את העצמות".

דברים דומים סיפרה גם בעדותה בבית המשפט, הן בעדות הראשית והן בתשובה לשאלות בחקירה הנגדית, כשהיא קושרת את דברי האיום למהות המסמכים שקיבל והקשר שבינם לבין הילדה, כשדבריה הוא אמר "את רוצה לקחת את הילדה [...] מי שייקח לו את הילדה, הוא יפרק אותו וישבור לו את הראש".

הנאשם אמנם הכחיש בהודעתו במשטרה, שנמסרה ביום האירוע, שאיים לחתוך למתלוננת את הראש ולפרק את עצמותיה אם תקשור את השם של הילדה לתביעה, אך אישר בדבריו שאמר "אני אסובב את הראש ואזרוק אותו לכל אחד מי יעשה משהו רע לילדה" וכשנשאל למה התכוון כשאמר את זה ענה "את האמת אני כבר לא זוכר, אני לא אמרתי לה ספציפית אני אמרתי את זה לכל אחד".

בעדותו בבית המשפט, שב על גרסתו לגבי נוסח הדברים שהשמיע, טען שהם לא היו מכוונים ספציפית וישירות למתלוננת, אלא באופן כללי וניסה לתת להם משמעות ולהסביר את מניעיו באמירתם "אני זוכר שאמרתי שאסובב את הראש לכל אחד בעולם, אם יעשה רע לילדה שלי. אמרתי את זה כדי להדגיש את האהבה שלי לילדה".

ב"כ הנאשם בסיכומיה טענה כי המתלוננת מסרה שתי גרסאות. האחת, כי האיומים הופנו ישירות אליה וכלפיה והשנייה בגרסה הנוספת שלה, בתצהיר, כי האיומים הופנו כלפי כולי עלמא, כלפי כל "מי שייקח את הילדה".

הנאשם לא הכחיש כי אמר את הדברים, אך, כאמור, לטענתו לא הפנה את הדברים כלפי המתלוננת אלא כלפי כולי עלמא, כאשר, לטענתו, מדובר בהצהרת אהבתו לילדה ולא באיום ומכאן שלא התמלאו יסודות עבירת האיומים.

לחילופין, טענה ב"כ הנאשם, הסיטואציה שבה נאמרו הדברים הייתה סיטואציה של ויכוח אמוציונאלי וטעון, ובנסיבות אלו יש לבחון לא רק את הדברים שנאמרו ואת כוונתם, אלא את האומר ואת מען הדברים.

מדובר באירוע טעון ורגיש בו הנאשם מופתע בתביעה משפטית למשמורת מלאה על ביתו האהובה. לטענתה, צריך להיות חסר רגש לחלוטין על מנת להתעלם מכך ולא להגיב בשום צורה שהיא. ועל כן ספק אם ראוי היה להביא את אמרתו בשערי ההליך הפלילי.

נראה כי אילולא האירוע של אלימות פיזית מצד הנאשם, שקשרה המתלוננת לתלונתה, ספק אם כלל היה מוגש כתב אישום בגין אמרה זו. לכן מבקשת ב"כ הנאשם לחסותה בצלו של סעיף 34ז לחוק העונשין (זוטי דברים). לטענתה, האיום דנן, הרקע העובדתי שקדם לו ונסיבותיו, יש בהם כדי לקבוע כי מדובר במעשה "קל ערך".

דין שתי הטענות להידחות.

הסיטואציה בה נאמרו דברי האיום מצביעה על כוונה ברורה של הנאשם לאיים באותו רגע נתון על המתלוננת ולא על מישהו ערטילאי שבאותה עת לא היווה כל איום על הילדה, בעיני הנאשם.

דברי האיום, בנוסח ספציפי וישיר יותר או פחות, בעת שהתביעות למזונות ולמשמורת על הילדה עומדות לנגד עיני הנאשם לאחר נמסרו לידי, כשדברי האיום הושמעו רק באזני המתלוננת, בנוכחות הילדה, על רקע המשמעות של תביעת המתלוננת לקבל משמורת על בתם המשותפת, בעיני הנאשם שלאורך כל ההליך הקפיד להדגיש את אהבתו לילדה ואת חשיבותה בעיניו - אינם יכולים לקבל משמעות אחרת חוץ מהכוונה לאיים על המתלוננת.

הנאשם מקפיד להדגיש כי בדבריו התכוון לאיים, באופן כללי, על מי שיפגע בילדה, אך ברור שבאותו רגע שבו הדברים נאמרו האדם היחיד שהיווה בעיני הנאשם פוטנציאל ממשי לפגיעה בילדה הייתה המתלוננת.

דווקא עדותה של הגב' רבקה שביב, פקידת הסעד לסדרי דין בעיריית חולון, על הקשיים שהערימה ומערימה המתלוננת על הסדרי הראייה והמשמורת המשותפת, כפי שהומלצה על ידם, מחזקת את ההתרשמות, שלא נסתרה, שהמתלוננת מהווה את האיום היחיד בעיני הנאשם של פגיעה בילדה ובקשר שלו עמה ומכאן שהיא הייתה מושא האיומים.

דברי האיום בצירוף מעשי האלימות הפיסית שהתלוו אליהם מהווים מקשה אחת של אירוע אלים שלא ניתן להפרידו והוא אינו יכול להיכנס לקטגורית המקרים שיכולים ליהנות מההגנה של זוטי דברים.

5. האירוע מתאריך 15.12.10 - התקיפה

כתב האישום מחלק את אירוע תקיפת המתלוננת לשלושה תת אירועים:

הראשון - בעת שביקשה לצלם במצלמה את תגובת הנאשם לקבלת המסמכים, כשתפס בידה וניסה לקחת מידה

עמוד 5

את המצלמה;

השני - כשברחה מפניו לחדר הילדה, דחף בחוזקה את הדלת וגרם לנפילתה;

השלישי - כשתפס בידו בצווארה וגרם לה לסימנים אדומים על הצוואר.

לגבי תת האירוע הראשון מודה למעשה הנאשם שניסה להוציא את המצלמה מידה, כבר במהלך הודעתו הראשונה במשטרה ביום האירוע, כשסיפר "אני רציתי לקחת את המצלמה היא תפסה אותה בשתי ידיים אני תפסתי ביד אחת ושנינו נלחמנו על המצלמה כל אחד מושך לצד שלו [...] מצלמה נשארה אצלה ביד", אך הכחיש שפגע באצבעה, כנטען בעובדות כתב האישום "זה לא היה אני לא נגעתי לה ביד ולא באצבע".

על גרסה זו חזר גם בעדותו בבית המשפט והדגים כיצד, לגרסתו, התנהל המאבק על המצלמה "היא החזיקה את המצלמה מהצדדים ואני משכתי אותה מלמעלה באמצע. כל אחד משך לכיוון שלו את המצלמה".

לגבי השני והשלישי אישר אמנם הנאשם, בהודעתו במשטרה, שהגיע בעקבות המתלוננת עד לחדר הילדה ואף הוסיף כי לאחר שהמתלוננת סגרה אחריה את החדר ניסה לפתוח אותה, לדבריו "כדי להבין למה היא עושה את זה, כדי לשאול אותה ולהגיד לה מה המשמעות של כל הפעולה שהיא עושה", אך הכחיש שדחף אותה וכי כתוצאה מכך נפלה על הקיר כשלבקשת החוקר שיסביר את הסימנים האדומים שנמצאו על צווארה של המתלוננת השיב "זה שקר אני באצבע לא נגעתי לה בצוואר".

בעדותו בבית המשפט התמיד הנאשם בהכחשתו שתקף את המתלוננת, הוסיף רק שכשהגיע לחדר וגילה שהדלת נעולה דפק עליה, על מנת שהמתלוננת תפתח אותה כדי שיוכלו לדבר, אלא שאז שמע אותה מדברת עם המשטרה ולכן עבר למטבח.

ראיות המאשימה, אפוא, נסמכות על עדותה היחידה של המתלוננת, אשר מסרה את גרסתה לאירוע ב-4 הזדמנויות:

הראשונה - בפני שוטרת הסיור שהגיעה לביתה;

השנייה - בהודעה שמסרה במשטרה ביום האירוע;

השלישית - בתצהיר;

הרביעית - בעדותה בבית המשפט.

לשוטרת הסיור סיפרה שהנאשם "עיקם לה את היד. אצבע ביד ימין, החזיקה את האצבע והתלוננה על

כאבים ולא קישרה הפגיעה בידה למאבק על המצלמה.

בהמשך סיפרה לשוטרת הסיור שהנאשם **"רץ אחריה רצה לקחת לה את המצלמה מהיד, דחף אותה על הרצפה [...] הצביעה על צווארה (בפני שוטרת הסיור - ה.נ.) ואמרה שתקף אותה עם היד בצוואר"**.

בהודעתה שבה וסיפרה שהנאשם עיקם את יד ימינה והפעם קישרה בין הפגיעה בידה לבין המאבק על המצלמה, כשסיפרה **"הוא התנפל עליי, תפס לי את היד, ניסה לקחת מצלמה מהיד שלי ואז הוא עיקם את יד ימין שבה החזקתי את המצלמה, משך לי באצבע ועיקם לי את האצבע, [...] אין לי סימנים אבל מאד כואב לי"**.

על מה שארע בהמשך סיפרה שרדף אחריה לחדר, דחף את הדלת וכתוצאה מכך נדחפה לקיר ונפלה, אולם לא חזרה על הטענה שהנאשם תפס בצווארה.

בתצהיר שהגישה בתמיכה לבקשתה להוצאת צו הגנה נגד הנאשם חזרה למעשה על הגרסה שמסרה בהודעתה והוסיפה פרט נוסף ולפיו לאחר שהנאשם דחף את הדלת לעברה וגרם לנפילתה פרצה הילדה בבכי, הנאשם ניגש להרגיעה וגם היא יצאה מהחדר בניסיון להרגיעה אך הנאשם שב ודחף אותה בחוזקה.

גם כאן, כמו בהודעתה במשטרה לא הזכירה את העובדה שהנאשם תפס בצווארה וגרם לה לסימני אודם בצוואר.

בעדותה בבית המשפט חזרה ותיארה שהנאשם תקף אותה כשהבחין במצלמה בידה בכך שתפס בידה, ניער אותה וניסה לקחת מידה את המצלמה והוסיפה כי בידו השנייה תפס הנאשם את צווארה וגרם לה בכך לסימן אדום על הצוואר.

באשר להמשך האירוע שבה וסיפרה שכשהגיעה לחדרה של הילדה דחף אותה הנאשם עם הדלת על הרצפה.

ב"כ הנאשם ביקשה במהלך החקירה הנגדית את הסבריה של המתלוננת לכך שלא ציינה, לא בהודעתה במשטרה ואף לא בתצהירה, את העובדה שהנאשם תפס בצווארה.

קשה לומר שהסבריה של המתלוננת היו מספקים כשהשיבה **"זאת הייתה טעות שלי שלא סיפרתי [...] פספוס שלי. אני מצטערת"**.

אלמלא העלתה את הטענה שהנאשם אחז בצווארה בהזדמנות הראשונה בפני שוטרת הסיור ולו לא הייתה שוטרת הסיור מבחינה **"בכתמים אדומים על צווארה"**, כפי שהעלתה על הכתב בדוח הפעולה, היה בהימנעותה של המתלוננת לספר זאת בהודעתה במשטרה ובתצהיר כדי לפגום במשקל האמירה.

אולם, העובדה שסימני החבלה על הצוואר נצפו על ידי שוטרת הסיור, סמוך לאחר האירוע כבר בביתם של בני הזוג, לשם הגיעה כ-5 דקות לאחר שהמתלוננת התקשרה להזעיק את המשטרה, יש בה כדי לחזק את אמינות

גרסתה של המתלוננת לפיה תפס הנאשם בידו גם בצווארה.

כאמור, הנאשם הודה שניסה להוציא את המצלמה שהוחזקה על ידי המתלוננת בשתי ידיה ותיאורו לפיו אחז רק במצלמה ולא נגע כלל בידה של המתלוננת כדי לשחרר את המצלמה, אינה הגיונית, אינה סבירה וככזו בלתי אמינה, במיוחד בהתחשב בסערת הרגשות בה היה נתון על פי תיאורו, הן נוכח קבלת מסמכי בית המשפט שהתגבר כשגילה שהמתלוננת צוהקת ממנו ומפעילה את המצלמה, כפי שתיאר הוא עצמו את תחושתו "**כאשר ראיתי את המצלמה התעצבנתי בגלל ההצגה הזאת בגלל הסרט [...]** אמרתי לה מה זה למה עשית את זה, היא צוהקת אני לא יודעת".

את גרסתה לגבי תת האירוע של דחיפת הדלת בחדר הילדה שגרמה לנפילתה, סיפרה המתלוננת בעקביות בכל אחת מארבעת ההזדמנויות בהן נדרשה לספר מה ארע ולא נתגלו כל סתירות שיהא בהן כדי לפגום במהימנותה.

גרסתה מתיישבת גם עם גרסת הנאשם לפיה הגיע בעקבותיה לחדר הילדה וניסה לפתוח את הדלת שהמתלוננת סגרה אחריה, כדי להסתתר מפניו ולהזעיק את המשטרה.

6. בהתייחסו להרשעה על פי עדות יחידה כתב המלומד י. קדמי בספרו על הראיות:

"מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים [...]. על מנת להבטיח, שכאשר מדובר בהרשעה על פי עדות יחידה, תיבחן עדות זו על ידי בית המשפט בקפידה יתירה - קבעה הפסיקה את חובת ה"אזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים - ותהא העבירה אשר תהא - על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן: כי עדות יחידה בפניו; וכי יש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. ויודגש: אין מניעה לכך, שבית המשפט לא יזדקק לאזהרה עצמית כאמור אם ימצא חיזוק למהימנותה של העדות היחידה בגורמים נלווים חיצוניים לה, כגון: תלונה מיידית, או מראה פניו של העד סמוך לאחר מעשה, או ראיות אחרות ה"תומכות" בעדות היחידה" (יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 471-470).

לפנינו עדות יחידה, אשר אף שאיננה חפה מסתירות מסוימות, כפי שפורטו לעיל, מצאתיה מהימנה, כשההתרשמות הכללית היא שהמתלוננת נקטה בפרובוקציה נגד הנאשם, בכך שהפתיעה אותו בהגשת התביעות לבית המשפט למשפחה, ניסתה לצלם את תגובתו לקבלת המסמכים וצחקה בפניו, ואילו הנאשם לא השכיל להבליג, נגרר אחר הפרובוקציה ופעל נגד המתלוננת באלימות פיזית ומילולית.

לגרסת המתלוננת מצאתי חיזוקים בגורמים חיצוניים לה ובהם:

א. מידות התלונה - שאף לגרסת הנאשם שמע את המתלוננת מתקשרת למשטרה, מיד כשהגיע אחריה

לחדר הילדה, שם הסתגרה.

ב. **מצבה הנפשי של המתלוננת** - עפ"י התרשמות שוטרת הסיור כפי שנרשמה בדוח הפעולה הראשוני על קבלת התלונה "מודיעה מסרה על בעלה אשר מאיים ותוקף אותה. מודיעה נעלה עצמה בחדר נשמעת מאד מפוחדת בוכה" ובהמשך, לאחר שפגשה במתלוננת בביתה כ-10 דקות מאוחר יותר, רשמה את התרשמותה ממצבה בדוח נוסף "איתרנו את האישה שנראתה בוכייה ומפוחדת".

אמה של המתלוננת (מתלוננת 2), אשר הגיעה לביתה של המתלוננת סמוך לאחר האירוע בעת שהשוטרים כבר היו במקום, תיארה אף היא בעדותה את מצבה הנפשי הנסער של בתה באותו ערב "היא התקשרה ואני הבנתי מהקול שלה שהיא מוטרדת. שהיא בוכה [...] כשנכנסנו אליה הביתה ראיתי את מצבה של בתי. היא בכתה וגם ידיה רעדו [...]"

ג. **סימנים אדומים על צווארה של המתלוננת** - בהם הבחינה, כאמור לעיל שוטרת הסיור, לאחר שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם תקף אותה עם היד בצווארה.

בסימנים אלה הבחינה גם אמה של המתלוננת (מתלוננת 2) שסיפרה בעדותה "אני ראיתי את הגרון שלה כולו אדום".

7. האירוע הקודם בזמן - בבית הספר

כאמור לעיל, בתשובת הנאשם לכתב האישום מסר כפירה כללית בלבד, לגבי אירוע זה, מבלי לפרט את גרסתו וכפי שיובהר להלן כנראה לא בכדי.

יריעת המחלוקת נוגעת לשאלה האם במהלך האירוע, שלגבי נסיבותיו והרקע להתרחשותו אין מחלוקת, תקף הנאשם את המתלוננות, כנטען בעובדות כתב האישום.

כבר בפתח הדברים יוער שבעדותה, אף שהתייחסה גם לאירוע זה, לא סיפרה המתלוננת שהנאשם תקף אותה והזכירה רק שתקף את אמה - מתלוננת 2, כך גם הנאשם בעדותו הראשית מתייחס רק לעימות שהיה לו עם מתלוננת 2 ומכחיש בחקירתו הנגדית שפגע במתלוננת.

הטענה שהנאשם תקף במהלך אירוע זה גם את המתלוננת עלה רק מעדותה של מתלוננת 2 וככזו הינה עדות יחידה המעלה אשמה נגד הנאשם, ככל שזה מתייחס לתקיפתה של המתלוננת באותו אירוע.

שונים הם פני הדברים ככל שהם מתייחסים לתקיפתה של מתלוננת 2 באירוע.

הנאשם למעשה מודה במיחוס לו כבר בהודעתו במשטרה שם תיאר את השתלשלות האירוע מרגע שהוא תפס בידה האחת של הילדה והמתלוננת 2 בידה השנייה כשכל אחד מושך אותה לכיוונו וסיפר כי "אני אמרתי לסבתא

עזבי את הבת שלי לקחתי את היד שתפסה את היד של הבת שלי, והרמתי לה את היד [...] אני חזק יכול להיות שקרה לה משהו אבל לא שעשיתי משהו בכוונה בסך הכול רציתי שתוריד את היד מהילדה ותיתן לנו ללכת הביתה".

בעדותו בבית המשפט חזר בעדותו הראשית על פירטי ההתרחשות, כפי תיאר בחקירתו במשטרה והוסיף, בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, שידוע לו שכתוצאה מתפיסתו בידה של מתלוננת 2 והרמתה נגרמה לה נפיחות ביד וחזר על הטענה הבאה "לא הייתה לי כוונה לגרום לה נזק בריאותי או לעשות לה משהו" אם כי אישר את הטענה שהוטחה בפניו ולפיה היה צריך להפעיל כוח כדי לשחרר את ידה של המתלוננת 2 שאחזה בילדה וכדבריו "אני קודם כל אמרתי לה לשחרר את הילדה והיא לא הסכימה וכאשר הרמתי את היד שלה היא תפסה את הילדה מאוד חזק אפילו שהיא בגובה נמוך אז הרמתי את היד שלה. היא תפסה בכוח את הילדה. ש. כלומר היית צריך להפעיל כוח? ת. כן".

מאחר שהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית הינה עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית, תבוא דרישת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה על פיה ב"מודעות" כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי - כלפי טיב המעשה "התקיפה", כלפי התקיימות הנסיבות "של אדם אחר" וכלפי התוצאה של "גרימת החבלה" - ו"פיזיות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה.

בהיעדר דרישה של כוונה, טענת הנאשם שלא התכוון לגרום לפגיעה במתלוננת 2 אין בה כדי לגרוע מקיומו של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה.

הנאשם למעשה הודה בקיומן של שלושת רכיבי היסוד העובדתי ובהפעילו כוח על ידה של המתלוננת 2 נהג באדישות ובשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאה.

דרישת הדבר מה להודאת הנאשם התמללה בראיות הבאות שהובאו לפני בית המשפט:

א. גרסת מתלוננת 2 - תואמת בקווים כלליים לתיאורו של הנאשם את נסיבות האירוע. על פי תיאורה היא לא אחזה בקטינה כשהנאשם תפס באצבעה, כגרסת הנאשם, אלא הנאשם בלבד ואילו היא רק ביקשה לגשת אל הילדה, שהושיטה את ידה לעברה ובכתה, כדי להרגיעה.

וכך תיארה כיצד תקף אותה הנאשם ומה היו תוצאות התקיפה "הוא לקח את האצבע שלי, האגודל, והצמיד אותה לאמה ואז דחף אותי. אני נפלתי [...] לאחר מכן הרגשתי כאב עז ביד [...] הכאבים שלי גברו [...] הייתה לי נפיחות מיידית ביד, וכעבור זמן מה היה לי המטומה [...] עשיתי קומפרסים ליד, עשיתי הכול, אך הכאבים לא פסקו למחרת, זה היה שבת ואני הגעתי לבית החולים במהירות, עשו לי רנטגן ואמרו שאני צריכה תחבושת חזקה כי האצבע שלי יצאה מהמקום".

ב. גרסת המתלוננת - הייתה נוכח באירוע, כשהגיעה יחד עם אמה לקחת את הילדה מבית הספר. על פי תיאורה את האירוע ותוצאותיו, כפי שפירטה בתלונה שמסרה במשטרה, במהלך העימות עם הנאשם, לגבי

השאלה עם מי תלך הילדה, הנאשם "תפס את אמא ביד, עיקם לה את היד וזרק אותה לדשא [...]"
יד של אמא התנפחה והיה כחול, אמא הגיעה לבית חולים וולפסון וקיבלה טיפול". על תיאור זה
חזרה גם בעדותה בבית המשפט.

ג.תעודה רפואית - מחדר מיון טראומה מרכז רפואי וולפסון מתאריך 1.11.2008, בה נרשמו הממצאים ודרכי
הטיפול הבאים: "אתמול בבית ספר הייתה תקיפה ומכה ומתיחה של אגודל שמאל. כאבים נפיחות
ורגישות ושטף דם תת עור בכף יד שמאל בצד רדיאלי הגבלה תנועות באגודל שמאל. תחושה
באגודל שמאל שמורה ללא חסר נוירולוגי. צילומים: כף יד שמאל ללא עדות לשבר. חבישה
אלסטית לכף יד שמאל. המלצות להמשך קומפרסים קרים. מעקב אורתופד".

8. לסיכום שני האירועים -

לאחר שבחנתי את הראיות, טיבן ומהימנותן, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הגעתי למסקנה שהמאשימה הוכיחה
מעבר לכל ספק סביר כי באירוע מתאריך 15.12.10 איים הנאשם על המתלוננת ותקף אותה וכתוצאה מכך
נגרמה לה חבלה ממשית, כנטען בעובדות כתב האישום.

על יסוד ראיות אלה אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

**ב. בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, על פי סעיף 380 ביחד עם סעיף 382(ג) לחוק
העונשין.**

לגבי האירוע שארע שנתיים קודם לכן בבית הספר, הגעתי למסקנה שהמאשימה לא הוכיחה במידת הוודאות
הדרושה שהנאשם תקף את המתלוננת, אך עמדה בנטל והוכיחה מעבר לכל ספק סביר שהמתלונן תקף את
מתלוננת 2 וגרם לה במעשיו לחבלה ממשית.

**על יסוד האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב)(1)
לחוק העונשין ומרשיעה אותו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 חוק
העונשין.**

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ה, 26 נובמבר 2014, במעמד הצדדים

עמוד 11